

Szivárvány

- Mi színesebb az
ősz falevélnél?
- A Szivárvány!

10

2009. OKTÓBER

LÁSZLÓ NOÉMI

Hideg vers

Gesztenyelevél
a járdán henyél,
kék esőkabátot
lobogtat a szél.

Gurul a pöttyös labda,
hol poros, hol sáros.
Hunyorgó lámpákkal
didereg a város.

BAK SÁRA rajza

DONKÓ LÁSZLÓ

Az ősz van itt!

Az idő már októberi,
ablakunkat zápor veri,
az ősz van itt, kopogtat,
szelet hoz a bokornak.
Széllel bélelt már a világ,
táncot ropnak az őszi fák,
ugróst jár a veréb is,
– az idő ősz felé visz.

Ti küldtétek

Szüret a nagyváradi 16-os Iskola II. E osztályában. Mindenki elkészítette a maga szőlőge-rezdzjét, és Halász Tünde tanító néni kosárba gyűjtötte.

Ianoş Erzsébet tanító néni osztálya a szatmárnémeti Bălcescu–Petőfi Iskolában kartongyűrűket vont be lila papírral, fűrt-alakban lapra ragasztotta, és levelet rajzolt hozzá.

A nagyváradi G. Coşbuc Iskola IV. B osztályának kartontányérra ragasztott kollázs-töklámpását Szilágyi Mária tanító néni küldte el nekünk.

Balla Imola, nagyváradi olvasónk őszi fákat rajzolt, majd ujját festékbe mártva leveleket „nyomtatott” a képre.

Bő termés volt Margittán. Kovács Katalin tanító néni osztálya százféle anyagból varázsolta a mókás, színes bábhadzsereget.

TÓTH ÁGNES

Piros vers

Csipkebogyónak
izzik az arca,
bíbor a szőlő,
piros az alma,
dércsípte dombnak
vörös a halma,
rőt hajú ősznek
szól ez a dal ma.

Sárga vers

Sárga a citrom,
sárga a Nap,
sárga a csibe
a kotló alatt,
napraforgókon
sárga kalap,
búza aranylik
napfény alatt.

Barna vers

A hugicám azt akarja,
legyen barna minden rajta:
barna haja, barna szeme,
olyan, mint a vadgesztenye.

JÓDAL RÓZSA

Cukor- szivárvány

Marciékhoz vendégek érkeztek: az új szomszédok, akik magukkal hozták kislányukat, Juliskát is.

Marci mindjárt odaállt Juliska elé, aztán megfordult, és hátát a kislány hátához támasztotta. Apa már tudta, mit kell ilyenkor tennie. Tenyerét rátette a két gyerek kobakjára. Azok várakozóan figyelték. De milyen várakozóan! Juliska izgalmában még a nyelvét is kint felejtette.

– Egy ujjnyival vagy magasabb – mondta apa Marcinak.

– Nagy fiú vagyok – húzta ki magát Marci.

– Mit isztok? – kérdezte anya a vendégeket.

– Amit kapunk – nevetett a vendég bácsi.

– Juliska az én vendégem – mondta Marci.

– Úgy is gondoltam – mondta anya, és a kis kempingasztalkához telepítette őket, a terasz sarkába. Egy-egy pohár citromlevet tett eléjük, átlátszó műanyag tálcákban pedig virág alakú, színes kockacukrokat.

– Piros – nevetett Juliska. Kiválogatta a piros kockacukrokat a tálkából, és maga elé halmozta őket.

– Sárga – állapította meg

Marci, és a pohara köré gyűjtötte a sárga cukrokat.

– Kék! – visította jókedvűen Juliska.

– Fehér – mondta Marci. – Nincs több... Tegyük bele, jó? És beleszórta poharába a

sárga cukrokat. Juliska a pirosakat szórta a poharába. Szalmaszállal kavargatták a limonádéjukat.

– Most a kékeket! – Juliska marokkal szórta a citromlébe a kék virágcukrokat.

– Jé... – csodálkozott Marci. – Nézd, milyen lett! Bepiszkolódott.

Juliska sírni kezdett.

– Nem kell! Piszkos! – és eltolta maga elől a poharat.

– Nem piszkos, lila – jött oda Anya. – A kék és a piros, ha összeházasítják őket, lila lesz.

A két gyerek nevetett.

– Én is bepiszkítom! – gon-

dolta Marci, és gyorsan bele-
szórta poharába a fehér cukro-
kat. – Lagzi! Lagzi! – kiabálta.

– Ám nem történt semmi.

– Anya! Apa! Nem akarnak
összeházasodni! – panaszkod-
tott.

– Azért, mert a sárgának a
piros cukor tetszik! – kacsin-
tott össze a felnőttekkel Apa.

Hozott a kamrából egy pi-
ros kockacukrot, és bele-
pottyantotta Marci poharába.

Juliska mamája elkurjantot-
ta magát:

– Eladó a menyasszony!

És, lássatok csodát... Mar-
ci gyümölcsleve narancs-
színűvé változott!

– Ihaj, tyuhaj! – rikkantotta
el magát Marci, ahogyan élete

eddig egyetlen lagziján hal-
lotta a mulatózóktól. Odakoc-
cintotta poharát a Juliskáéhoz.

Egyszerre hajtották fel...
és egyszerre koppantották visz-
sza az asztalra prüszkölve, fin-
torogva:

– Pfuj, de émelygős!

Poharukban a színes limo-
nádémaradék pezsegni kez-
dett. A buborékok a magasba
szálltak, összeolvadtak, egyre
nagyobbra nőttek, majd külö-
nös, tarka, sziporkázó ívbe ha-
jolvá szívárványt alkottak.

– Nini – nevettek fel a na-
gyok –, cukorszívárvány!

S a kicsi asztaltársaság ál-
mélkodva, összenevetve meg-
ismételte:

– Cukorszívárvány!

KESZEG ÁGNES rajzai

LÁZÁR ERVIN

A kék meg a sárga

Egyszer két festékpötty – egy kék meg egy sárga – egymás mellé esett a papírra. Egészen közel, a szélük összeért.

– Nem menne kicsit távolabb? – kérdezte ingerülten a Kék.

– Menjen maga – válaszolt a Sárga –, különben is, talán köszönne!

Ezzel hátat is fordított volna, mert a Kéket parasztos színnek tartotta – csak hát ez a

festékpöttyöknél nehéz ügy, mert sem odébb menni, sem hátat fordítani nemigen tudnak.

– Még hogy én köszönjek?! Egy Sárgának! – morgott fitymálóan a Kék, és bizonyára lebiggyesztette volna a szája szélét, ha lett volna neki.

– Talán csak nem azt akarja mondani, hogy nekem kellene előre köszönöm?

– De azt. Ha nem látná, én a Kék vagyok!

– Engedje meg, hogy föl kacagjak – mondta gúnyosan a Sárga –, hiszen maga a legközönségesebb szín a világon, nem is lehet egy napon említeni velem... és legyen szíves, ne könyököljön az oldalamba.

– Először is maga könyököl az oldalamba, másodsor pedig én színezem az eget, a tengert, a vizeket, a legszebb virágok kékek, és az emberi szemek közül is a kékek a legszébbek. Képzelsen el egy sárga szemű embert... brr... vagy sárga vizet! Egyáltalán, hogy mer megszólalni mellettem?

– Mindig tudtam, hogy nagyon közönséges, de hogy ennyire! Látott már maga kankalint? Meg őszi erdőt? Maga túl mohó. Beszínezi az eget meg a tengert, csupa kék mindenütt. Unalmas. Én mértéktartó vagyok, sohasem válok unalmassá... Kérem, ez mégis csak disznóság, most már egészen belém mászik... Árnyalatokban rejtőzöm, kis foltokban jelenek meg. S egyébként is, ha nem tudná, én az Okker családból származom.

– Okker?! Erre vág fel! Az

is egy család? Az én őseim sokkal előkelőbbek, például sohasem lenne közülük senki olyan tolakodó, mint maga! Tudja meg, hogy én Ultramarin vagyok!

– Hah! – kezdte a replikát egy színészi felkiáltással a Sárga, akkor különben már rég összefolyt a két festékpötty, de nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a kisfiú, akinek az ecsetjéről lehullottak, meglátta őket, és így szólt:

– Nicsak, milyen szép zöld pötty!

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

SIMON RÉKA ZSUZSANNA

A két civakodó

A domboldal tetején összetalálkozott két tapsifüles, egy nagy fülű meg egy még nagyobb fülű.

– Hová-hová ilyen sebe-sen? – kérdezte kissé hetykén a nagy fülű.

– A káposztaföldemre megyek csemegézni – hadarta a még nagyobb fülű.

– Hogy képzeli, a káposztaföld évek óta a családomé! – szisszent fel a nagy fülű.

– Méghogy az ön család-jáé? A miénk az a föld, mióta káposzták nőnek rajta! – erősködött a még nagyobb fülű.

– Engedje meg, hogy höhörésszek, hahorásszak, hi-hirésszek! – gúnyolódott a nagy fülű.

– Tessék csak, tőlem meg is pukkadhat – vetette oda a még nagyobb fülű.

Epp egymásnak akartak eszni, de ekkor vidám ének-szó ütötte meg a fülüket:

– Tiptarap, tiptarap, aki nem ad, sose kap, oldaladat mérég fúrja, ne légy borús, ne légy durva. Tiptaraptap, taptaraptip. Szép jó reggelt, nyuszikák! – mosolygott Kapukki Pukka a két veszeke-dőre.

– Ez nem szép reggel – dobbantott a nagy fülű.

– Ez nem jó reggel – dühögött a még nagyobb fülű.

– Úgy látom, bal lábbal ébredtetek – csóválta a fejét Pukka.

– Ókelme ébredt bal láb-bal – mutatott a másik nyúl-ra a nagy fülű.

– Méghogy én? Ezt épp maga mondja, akinek a jobb lába is bal? – vágott vissza a még nagyobb fülű, és már tépték, rángatták is egymás fülét.

Pukkának nem szállt inába manói bátorsága. Fürgően odaugrott, és szétválasztotta őket:

– Szégyelljétek magatokat! Micsoda dolog ez? Így fülbe kapni!

– Ő kezdte!

– Nem igaz, ő kezdte!

– Elég legyen! Mit szólnának a gyerekek, ha ezt látnák? – szidta őket Pukka.

A két nyuszi lógó füllel állt egymás mellett. Nagyon

megszégyellték magukat. Mi lesz, ha mindenki megtudja az erdőben? Talán még a gyerekeknek is elmondják, hogy így veszekedtek.

– Hadd halljam, miért kaptatok össze?

– Épp a káposztaföldünk-re indultam – kezdte a nagy fülű.

– Vagyis a miénkre – vágott közbe a még nagyobb fülű.

– Hiszen az a káposztaföld a Péter bácsié! – kiáltotta Pukka.

A nyulak szóhoz sem jutottak a csodálkozástól. Hiszen mindig odajártak csemegézni.

– Nem a mi-énk? – hebegett a nagy fülű.

– A miénk sem? – habogott a még nagyobb fülű.

– Nem bizony! Péter bácsi ássa a földet, ülteti, kapálja, öntözi a palántákat. Ti meg lakmároztok a termésből. Ez csúnya dolog – magyarázta Pukka.

– Mit gondolhat rólunk Péter bácsi – sóhajtozott a nagy fülű.

– Mennyi kárt okoztunk szegénynek – pityeredett el a még nagyobb fülű.

– Elmondom neki, hogy mennyire sajnáljátok, és

cserében majd segítetek gyomlálni.

– Jó lesz, köszönjük, Pukka – örültek a nyulak.

– Akartok saját káposztaföldet? Együtt?

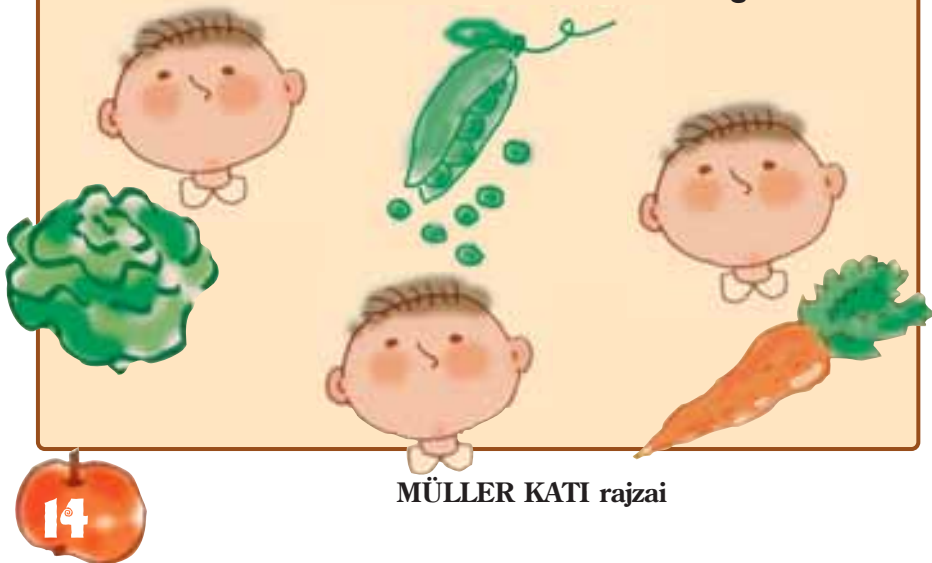
– Igen, persze – bólogtatt egyszerre mindkét nyuszi.

– Ezt már szeretem – nevetett Pukka. – Megtanítalak káposztafalántát ültetni, nevelni.

A nyulak tapsoltak örömben, a fülük le s fel ugrott. Gondolatban már a közös káposztaföldön csemegéztek.

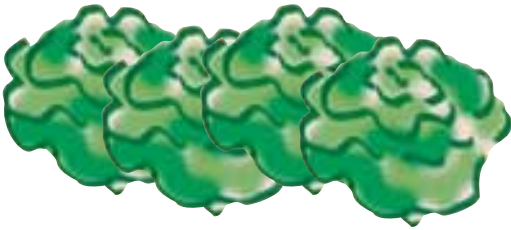
RAJZOLJ

mosolygó vagy legömbült száját az arcokra aszerint, hogy szereted-e a mellettük levő zöldséget.

HÚZZ

vonalakat a répák, rajzolj pöttyöket a káposzták mellé. Hány van belőlük? Melyik csemegéből termett több a nyuszik földjén?

KI SZERETI?

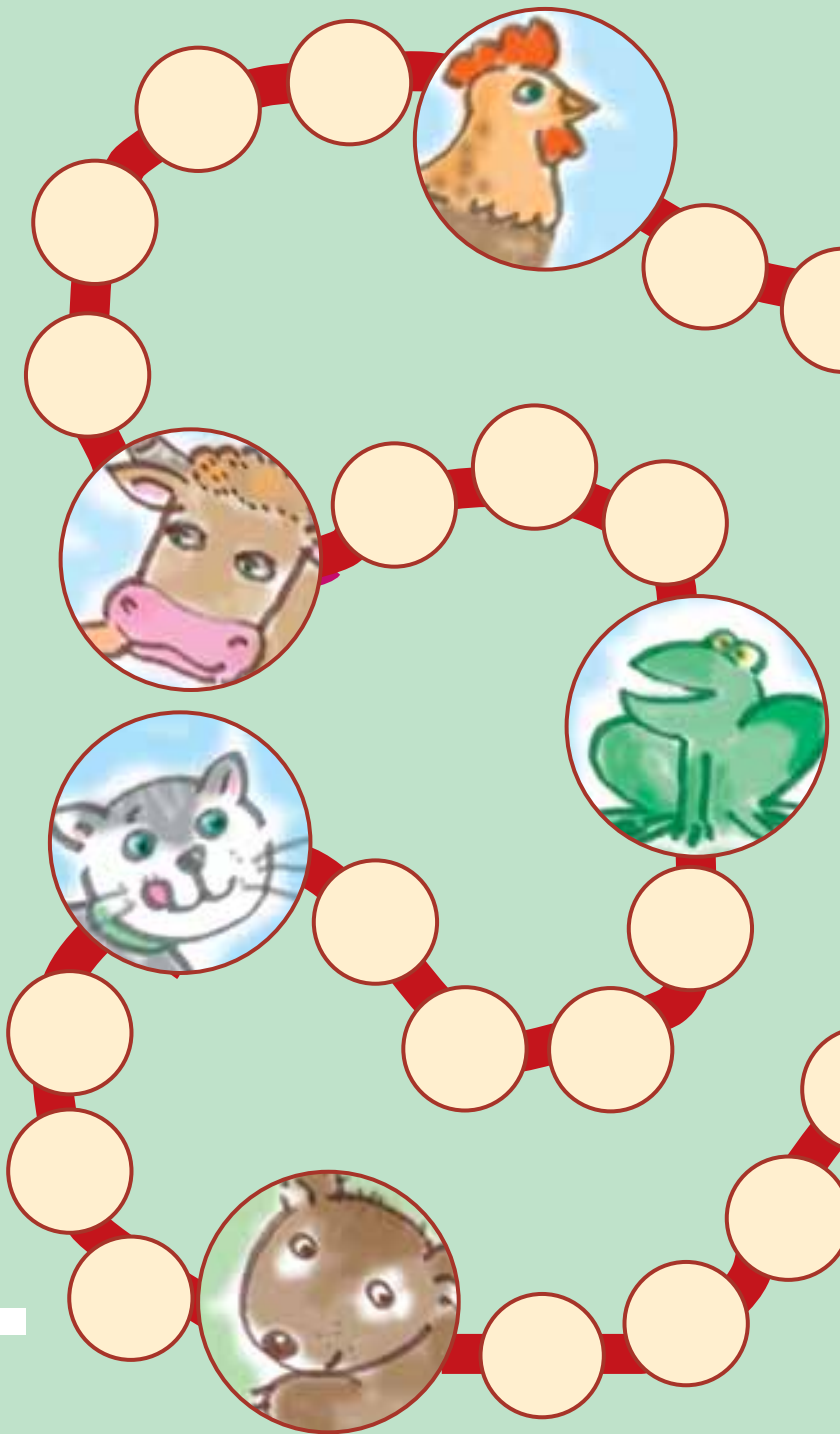
TÁRSASJÁTÉK

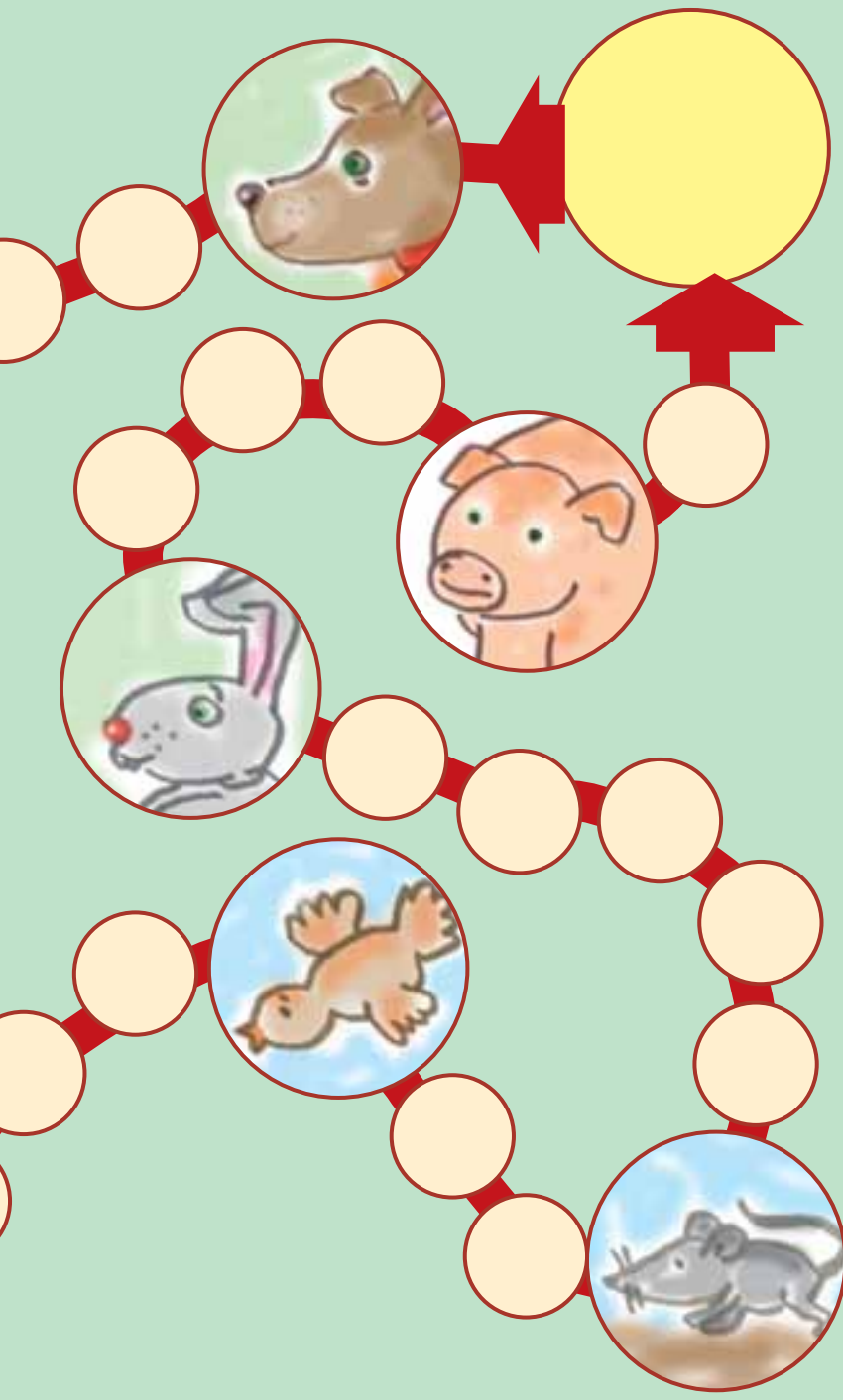
Vágd ki a lap szélén levő rajzos csíkot, ragaszd kartonra, és vágd négyzetekre. Keress dobókockát és játszótársat.

A játékszabály egyszerű:

1. Aki nagyobbat dobott, az kezd.
2. Ha épp egy rajzra lépsz, felvehetsz egy lapocskát az illető állat csemegéjével. Hogy ne legyen vita, egyeztetek meg előre, ki mit egyen.
3. Többször is járjátok végig az utat. A játék addig tart, amíg minden kártyát fel nem vesztek.
4. Az a győztes, akinek legtöbb lapocskája gyűlt össze.

MÁTÉ ANGI

Volt egyszer egy pince

Volt egyszer egy pince. Olyan volt, ez a pince, mintha mindig meg lett volna hűlve, vizes volt és homályos.

Volt a pincében döngölt föld, a döngölt földön bödön, dézsa, mustnak kerekített kádak, kicsi láda, nagy láda, bennük homok, abban kuksoltak egész télen a zellerek, petrezselymek.

A pince oldalán hosszan sorakoztak a polcok, rajtuk almák, kanócos szárakkal, csak ámulni lehetett, ha látad, hogy egy ilyen nyápic, incifinci szár hogy bír el egy akkora döcmögöt, vagyis az almát.

Egyik polc sarkában unatkozva nézte a homályt egy ilyen döcmög, egy nagy birsalma, nem messze tőle pedig egy másik döcmög, egy nagy jonatán alma ásítózott.

Aztán a jonatán elővett egy embernemérgelődjöt, lefújta a homályt és a port a dobozról, táblára állította a színes emberkéket, gurította a dobókockát, lépett, számolta, hányat is.

Bizony, erre már a birsalma is hagyta a homályt, nem nézte tovább, oda hengeredett, elkérte a dobókockát, gurított, és lépett, szuszogott, és vakarózott, akkor is dobni akart, amikor nem ő következett. Nagyon akart nyerni. De nem nyert.

Aztán újra játszottak. Akkor nyert, tapsolt, és mondta: naugye.

Aztán ismét nem ő nyert, hanem a jonatánalma. S valahányszor nem nyert, a birsalma fanyarra facsardott – mint a mosott, csavart ruhák – száját mérgesen szorította, egészen fura feje lett. Dühös fejű, akarnok birsalma volt.

A jonatánalma, az almák legbékésebbje ekkor – bár soha fel nem emelte a hangját – csupán annyit dünnyökött, hogy:

– Azt a hétfánfütyülő rézangyalát, te akarós! Üljön rád a penész egy hétig, ha

még egyszer mérgeledni találnál!

Tán csak annyi idő telt, míg a pók megfordul maga körül a pince sarkában, épp annyi ideig embernemergelődjözött a birsalma és a jonatánalma. A jonatán nyert. A birsalma mérgeledött. S még jól ki sem mérgeledhetette magát, a polc előtt megállt egy puhaszájú, nagyfenekű zöldpenész.

S ez a puhaszájú, nagyfenekű zöldpenész ráült az óbégató, hadonászó birsalmára, annak sárga bolyhos-

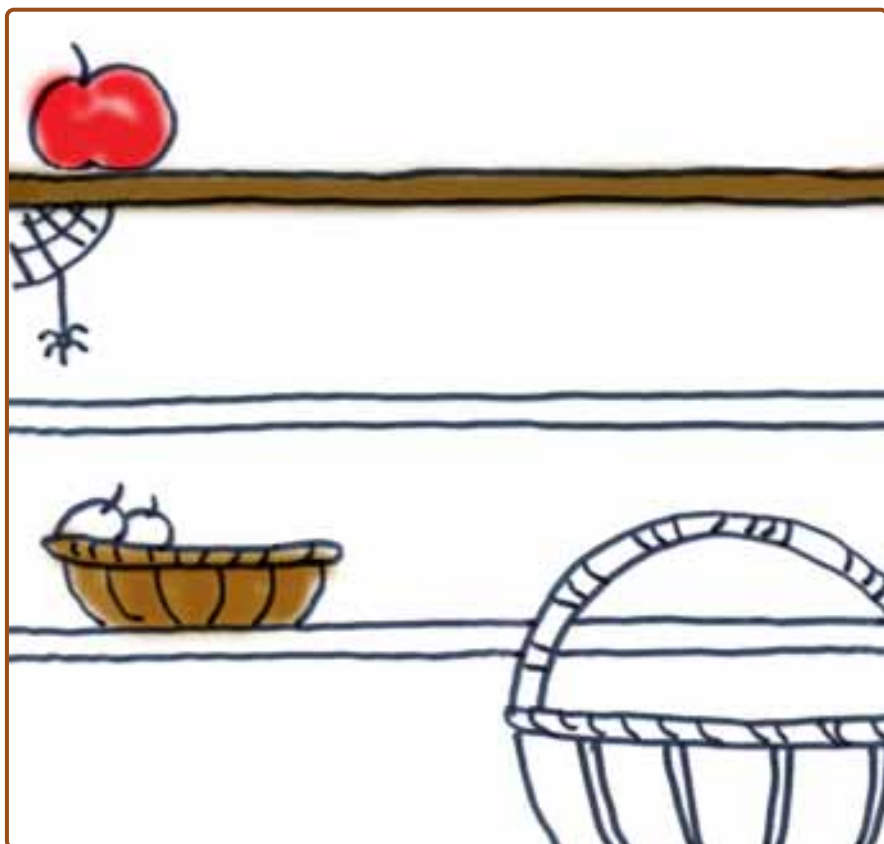
ságára, facsarodott fejére, s ott ült egy hetet.

A jonatánalma pedig ült az embernemérgelődj mellett naphosszat, egyedül dobott, egyedül lépett, egyedül nyert.

S míg mindig nyert, fél szemmel a puhaszájú, nagyfenekű zöldpenészt leste. Lelkében nagyon kívánta, hogy felálljon a birsalmáról, és elmenjen immár, más mérgelődösök keresésére.

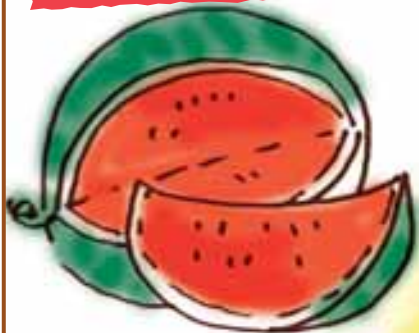
RAJZOLD TELE

a polcokat, kosarakat gyümölcscsel, majd színezd is ki a rajzot.

KÖSD ÖSSZE

a gyümölcsöt a magjával. Karikázd
be pirossal, amelyeknek csak egy,
kékkel, amelyeknek több magja van.

MARKÓ BÉLA

Versengő gyümölcsfák

Egyszer régen versenyre keltek egymással a gyümölcsfák. Azon versengtek, hogy ki tud a legszebben csomagolni. – Miért kellene a gyümölcsfáknak csomagolni? – kérdezhetné bárki. – Hiszen ők aztán igazán nem utaznak sehova, nem is költözködnek, hanem mindig helyben maradnak. – Ez így igaz ugyan, csak hogy minden gyümölcsfának van egy titkos tervrajza, amelyben leírja a levelek formáját, színét, illatát, a gyümölcsök ízét, a kéreg rajzolatát, mindent, ami azt a fát megkülönbözteti a többitől. A tervrajz olyan kicsi, hogy szabad szemmel nem is látható, de a föld alatt ennek alapján dolgoznak a manók, és tavasszal így indítják útnak onnan a kicsi alma-, körte-, barack-, cseresznye-, meggy-,

szilva- és diócsemetéket. Egész télen tanulmányozzák a tervrajzot, beszerzik a szükséges anyagokat, kalciumot, foszfort, és még ami kell, és tavasszal kicsíráztatják a föld alól ezeket a kicsi zöld fácskákat, amelyek pontosan ugyanolyanok lesznek majd, mint a nagyok. Almából alma, körtéből körte, szilvából szilva csak így lehet, pontos tervrajzok alapján.

Nos, abban versenyeztek a gyümölcsfák, hogy ki csomagolja be a legügyesebben ezeket a tervrajzokat, amelyeket aztán elküldenek a föld alá a manóknak. Mi ta-

gadás, a méltóságteljes, te-
rebélyes diófának sikerült
ez a legkevésbé: nézzétek
meg, milyen göcsörtös, mi-
lyen ormóttanul nagy lett az
ő bőröndje, a guruló dió. A
barack is elég kétbalkeze-
sen csomagolt, a szilva vala-
mivel ügyesebben, de figyel-
jétek meg a cseresznye-
vagy meggy magokat – ez
igen! Formás kicsi táskába
rakta el iciri-piciri tervrajzait
ez a két fa. S hát még az al-
ma: szív alakú barna tás-
kácskát, parányi ékszeres

dobozt sikerített a csomago-
láskor. Gyönyörködnek is
benne odalent a manók, mi-
előtt kibontják, és nekifog-
nak a tervrajzokat silabi-
zálni.

Persze, ki szebben, ki
ügyetlenebbül, de végül is
mindenki eljuttatja a manók-
hoz a küldeményt! És ter-
mészetesen ez a legfonto-
sabb. De azért a szépség,
ügyesség sem akármilyen!

Nézd meg te is, kisko-
mám, ezeket a csomagoc-
skákat, neked melyik tetszik?

Ezt játszották 30 évvel ezelőtt
a Szivárvány olvasói.

Hogy a kakas?

A gyermekek kettős sorban állnak, pontosan egymás mögött. A belsők leguggolnak, ők a kakasok, mögöttük állnak az eladók. Egy gyermek, a vevő körbe jár, majd az egyik árus előtt megállva kérdi:

Vevő: Hogy a kakas?

Eladó: Három garas.

Vevő: Hát a tyúk?

Eladó: Az is úgy.

Vevő: Hát a jérce?

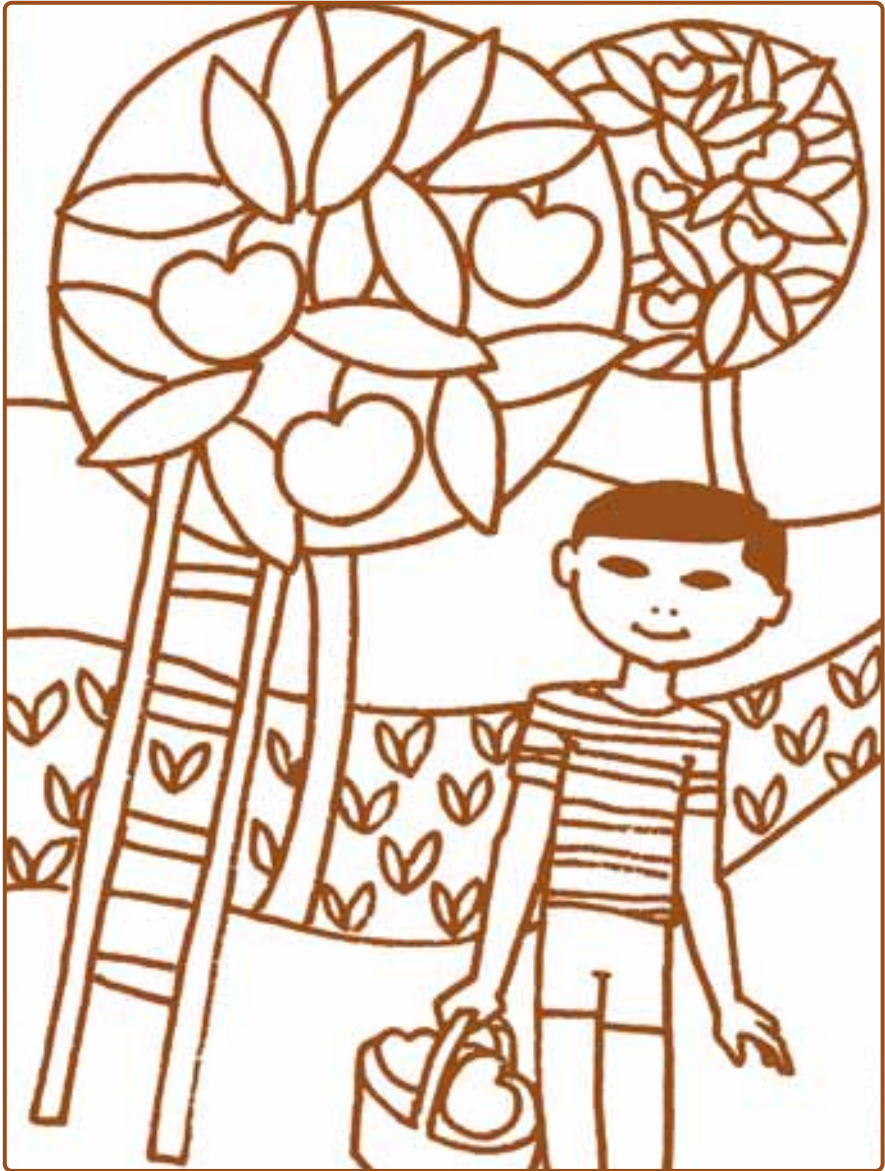
Eladó: Szaladj érte.

Vevő: Add alább.

Eladó: Nem adom, inkább körüszaladom!

Ekkor kezet fognak, majd ellentétes irányba körüszaladják a kört (piacot). Az győz, aki előbb ér vissza és áll be a kakas mögé. Ha kétszer egymás után ugyanaz marad a vevő, akkor váltsuk le.

VENCZEL JÁNOS rajzai, 1980 ősze

SZÍNEZD KI a rajzot.

Sokszor elgondolkodom azon, milyen csodálatosan rendezte a jó Isten a világ dolgait. Még a magamfajta apró törpékét is. Nyáron, amikor a legtöbb dolgom van a ház körül, amikor be kell takarítanom egy sereg gyümölcsfélét, némelyiket meg kell aszalnom télire, amikor kedves Feleségem, Típetupa segítségével is alig jutok egyről kettőre – nos, ebben az időszakban titeket nagyvakációra küld, és a nyári örömeink közepette kevesebb időtök jut a levélírásra, mint mondjuk most, októberben. Most azonban, ősszel valahogy gyakrabban eszetekbe jutok, és írtok is – nekem pedig, kivált ha az idő esősre fordul, bővebben jut időm arra, hogy válaszoljak nektek.

Antal Krisztina,
Csíkkarcfalva

Bódi Csenge, Nagyvárad

Ez a hónap azonban még nem az én igazi levelező hónapom, hiszen a betakarítást ilyenkor fejezem be: Mókusék hoznak diót, mogyorót, ezt el kell raktároznom. Bár jómagam, kedves Feleségemmel, Típetupával nem fogyasztok túl sokat ezekből a finomságokból, de köszönetem, téli lakótársam és jó barátom, Kukucsi hatalmas étvágygal lakmározik. Már ha éb-

ren van, mert szerencsére a tél jávát átalussza. Ám ősszel, mielőtt pihenni térne, és tavasszal, minekutána felébred, jóízűen (és sokat) eszik dióból is, mogyoróból is. Mert egyébbel, amit szívesen bekapna, mint például különféle földi gilisztákkal nem kínálhatom.

Sándor Sarolta,
Csíkszentdomokos

Szilágyi Csenge,
Marosvásárhely

Sebaj, csak egészség legyen, és mind Tiptetupa, mind pedig én, hála Istennek, jó egészségnek örvendezünk. Arra is akad idő, hogy válaszoljak leveleitekre, mert mindenek mellett ez adja az életem sava-borsát. És nemcsak az enyémet, öreg Barátomé is, aki életem történetét írta volt meg, és akinek leveleimet dik-tálom. Látom rajta, hogy kissé nehezen vállalkozik a levélírássra, de a végén mindig boldogan megteszi, mert azt mondja, csak ezúton találko-

hat olvasóival – Veletek. Ezért aztán én is hűségesen kitaratok mellette, amíg még bírja, és várja, hogy havonta meglátogassam, s a nektek szánt leveleket lediktáljam neki.

Melyhez hasonló jókat,

CSIPIKE

Dávid Adrienn, Marosvásárhely

A kolozsvári Vidám Vonatocska Óvoda pedagógusai irodalmi alkotóversenyt szerveztek óvodások és óvó nénik számára – írta **Osváth-Boros Jolán** óvó néni, és el is küldte a legügyesebb gyerekírásokat. Íme néhány részlet az első díjas művekből:

- Szállok hegyen, völgyön,
Lovamat a naphoz kötöm.
Amikor eljön a hajnal,
Deli lovam újra nyargal.
Bejárom a világot,
Szedem a sok virágot.

Komáromy Zoltán

Patkó Dávid, Kolozsvár

- Egyszer volt, hol nem volt,
túl az Óperenciás tengeren,
volt egy gyönyörű rét, tele virággal és pillangóval.

A pillangókirálynő talált egy répát. El akarta vinni a nyuszinak, mert ebben a völgyben csakis a virágoknak volt helyük.

– Várj, szép pillangó, ne vigyél a nyuszinak – szólalt meg a répa. Én nem igazi répa vagyok. – Ahogy ezt kimondta, csodá-

latos óriás virággá változott. – Bújj ide, hadd legyek az otthonod, hadd legyek a puha ágyad.

A pillangó magához hívta a népét, és kijelentette, hogy ezentúl ez lesz az otthonuk. Hatalmas

Tamás Zsófia, Csíkszereda

fény támadt, és megjelent egy kis balerina. Boldogan mondta:

– Köszönöm, hogy megtörtétek a varázslatot. Én voltam a répa. Egy gonosz boszorkány elvarázsolta, és csak úgy lehetett a varázslatot megtörni, ha egyszer valakinek otthona lesz az óriás virág.

Ezentúl minden éjjel ott aludtak a pillangók, és a legszebbeket álmodták.

Koszorús Ilka

■ Volt egyszer, hol nem volt, volt egy süni testvérpár: Süni Dani és Süni Manci. Gyakran eljártak csemegézni Csalamádé gazda almafája alá. A gazda kutyája, egy nyálázó kopó megpróbálta elkapni őket, de mindig megszúrták az orrát.

Egyszer azt vették észre, hogy az almafa alatt nincs egy szem gyümölcs sem. Eldöntötték, hogy meglesik a tolvajt. Meg is jelent rongyos kötényben egy szürke kis egér. Szegénykének meg volt harapva a füle, hiányzott farkából is egy darab.

– Biri egér vagyok – mondta –, én szedem össze a lepotyogott almákat, ezzel etetem a kistestvéreimet. Ez a ronda kopó pedig mindig megkerget.

A sünik felajánlották, hogy összegyűjtik az almát, mert ők szembe tudnak szállni a vad kopóval.

Így is történt. Ezután közösen lakmározott a két süni, Biri egér meg a kistestvérei.

Végül Csalamádé gazda is megelégette a kopó durvaságait, és úgy megláncolta, hogy többet nem tudott a kertbe bejutni.

Székely Balázs

**Székely Emese,
Nagyvárad**

Ősz, de szép az ősz.
Szépsége elárasztja a mezőt.
Gyümölcsseit leszedem,
A kamrába beteszem.

Miskolci Dávid, Tasnád

Ősszel szüretelnek,
Finom szőlőt szedegetnek,
Darálják és préselik,
A hordóban érlelik.

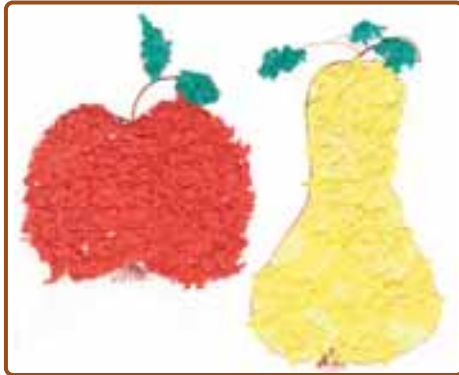
Kozma Krisztina, Tasnád

**Albert Renáta,
Csíkszentdomokos**

A gyönyörűséges ősz meg-
érkezett. Őszi szellő lenge-
dez. Hideg reggel mosolygó
alma, sárguló körte érkezett.
Vidám gyerekek őszi reggel
játszanak. Sárguló falevél a
fáról most esik le.

Borzási Tímea, Zilah

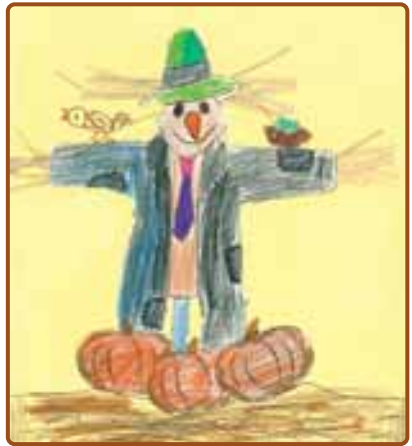

Szócs Hunor, Tordaharaszton

Kihúznak meg behúznak engem,
Kifogásom nincs ez ellen.
Selymes anyagból vagyok én,
Ablak mögött lenget a szél.
Besötétítem a szobát,
Eltakarom, amit más lát.
De én bentről mindent látok,
Telet, tavaszt, jó barátot.
Mi vagyok?

(Fűgőgörf)

Dankó Blanka Adél, Nagybánya

**Mezei Cassandra,
Szatmárnémeti**

Kelemen Tímea, Csíkszereda

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy veréb. Ez a veréb elhatározta, hogy megkeresi a legnagyobb madarat. Megpillantotta a gólyát. Utánarepült, és azt mondta:

– Végre megtaláltalak!

Rokonok leszünk!

– Rokonok nem lehetünk,

de barátok igen – szólt a gólya.

Kezet fogtak, és elrepültek. Együtt laktak egy fészekben, a gólya felül, a veréb pedig a fészek oldalán. Így barát a veréb a gólyával. Aki hiszi, jó, aki nem, járjon utána.

Kutasi Borbála, Maroskeresztúr

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a gyűjtőlap 2. kockájába!

E lapszám támogatói:

Címlap: BAK SÁRA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXX. évfolyam, 328. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE főszerkesztő, MÜLLER KATI képszerkesztő. A szerkesztőség postacíme: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101. C.P. 137. Telefon/Fax: 0264/418001. E-mail: naps.sziv@napsugar.ro Honlapszerkesztő: KOMÁROMY LÁSZLÓ; www.napsugar.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622 Készült a kolozsvári TIPO OFFSET Kft. Nyomdájában. ISSN 1221-776x. Ára 2 lej

Rajz- üzenet

▲ Bogdán Eszter, Zilah

Széli Adrienn, ▲
Tordaharaszton

▲ Lupu Bianka,
Csíkszereda

▲ Kirner Katalin,
Szatmárnémeti

Szabó Dávid, ▲
Nagyvárad